

Samenwerkingsakkoord tot wijziging van het Samenwerkingsakkoord van 4 november 2008 betreffende de preventie en het beheer van verpakkingsafval

Artikelsgewijze commentaar

Artikel 1

Dit artikel wijzigt artikel 1 van het samenwerkingsakkoord van 4 november 2008 betreffende de preventie en het beheer van verpakkingsafval (het **Samenwerkingsakkoord**). Er wordt verduidelijkt dat het Samenwerkingsakkoord thans haar grondslag vindt in de nieuwe Europese regelgeving, met name Verordening (EU) 2025/40. Verder wordt aangegeven dat het Samenwerkingsakkoord ook een gedeeltelijke omzetting is van Richtlijn 2008/98/EG. Daarnaast wordt een verwijzing opgenomen naar het samenwerkingsakkoord betreffende de UPV en Zwerfvuil, en het samenwerkingsakkoord betreffende de doorvoer van het afval. Het samenwerkingsakkoord betreffende UPV en Zwerfvuil wijzigt namelijk ook het Samenwerkingsakkoord. Bovendien hebben de wijzigingen van het Samenwerkingsakkoord ook een invloed op de uitvoering van die samenwerkingsakkoorden. Het toepassingsgebied van het Samenwerkingsakkoord blijft ongewijzigd. In de tweede paragraaf van het artikel wordt verduidelijkt dat het Samenwerkingsakkoord thans van toepassing is op de “*inzameling en verwerking*” van verpakkingsafval in plaats van de “*verwijdering en verwerking*” ervan.

Artikel 2

Dit artikel wijzigt de definities in artikel 2 van het Samenwerkingsakkoord. Aangezien de Verordening rechtstreeks van toepassing is, is het in principe niet nodig om begrippen die reeds gedefinieerd worden in de Verordening, opnieuw te definiëren in het Samenwerkingsakkoord. De bestaande overlappende definities kunnen daarom buiten toepassing verklaard worden, overeenkomstig artikel 26 van dit samenwerkingsakkoord. Slechts een beperkt aantal begrippen wordt, met het oog op de leesbaarheid van de tekst hernomen uit de Verordening en toegevoegd aan het Samenwerkingsakkoord. Het gaat om volgende definities:

- 32° “Verordening (EU) 2025/40”: de Verordening (EU) 2025/40 van het Europees Parlement en de Raad van 19 december 2024 betreffende verpakkingen en verpakkingsafval, tot wijziging van Verordening (EU) 2019/1020 en Richtlijn (EU) 2019/904, en tot intrekking van Richtlijn 94/62/EG;
- 33° “Producent”: de producent bedoeld in artikel 3.1 (15) van de Verordening (EU) 2025/40;
- 34° “Organisatie voor producentenverantwoordelijkheid”: de organisatie bedoeld in artikel 3.1 (66) van de Verordening (EU) 2025/40;
- 35° “Gemachtigd vertegenwoordiger voor de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid”: de persoon bedoeld in artikel 3.1 (20) van de Verordening (EU) 2025/40;
- 36° “Fulfilmentdienstverlener”: de persoon bedoeld in artikel 3 (11) van de Verordening (EU) 2019/1020 van het Europees Parlement en de Raad van 20 juni 2019 betreffende markttoezicht en conformiteit van producten en tot wijziging van Richtlijn 2004/42/EG en de Verordeningen (EG) nr. 765/2008 en (EU) nr. 305/2011;
- 37° “Statiegeldsysteem”: het systeem bedoeld in artikel 3.1 (62) van de Verordening (EU) 2025/40.

De volgende definities blijven van toepassing, en worden waar nodig geactualiseerd, omdat ze niet in de Verordening zijn opgenomen:

- 7° “Verpakkingsafval van huishoudelijke oorsprong”: verpakkingsafval afkomstig van de normale werking van huishoudens en verpakkingsafval dat hiermee volgens de toepasselijke wetgeving van het Gewest gelijkgesteld of vergelijkbaar is;
- 8° “Verpakkingsafval van bedrijfsmatige oorsprong”: verpakkingsafval dat niet kan beschouwd worden als verpakkingsafval van huishoudelijke oorsprong;
- 10° “Verpakking voor eenmalig gebruik”: iedere verpakking die geen herbruikbare verpakking is als bedoeld sub 9°;
- 11° “Verpakkingsmateriaal”: enkelvoudig of samengesteld materiaal van natuurlijke of kunstmatige herkomst, waaruit een verpakking is samengesteld;

- 13° “Nuttige toepassing”: elke handeling met als voornaamste resultaat dat afvalstoffen een nuttig doel dienen door hetzij in de betrokken installatie, hetzij in de ruimere economie andere materialen te vervangen die anders voor een specifieke functie zouden zijn gebruikt, of waardoor de afvalstof voor die functie wordt klaargemaakt; bijlage II bevat een niet-limitatieve lijst van nuttige toepassingen;
- 14° “Terugwinning van energie”: het gebruik van brandbaar verpakkingsafval om energie op te wekken door directe verbranding met of zonder andere afvalstoffen, maar met terugwinning van warmte;
- 15° “Recycling”, ook aangeduid met de term “Recyclage”: elke nuttige toepassing waardoor afvalstoffen opnieuw worden verwerkt tot producten, materialen of stoffen, voor het oorspronkelijke doel of voor een ander doel. Dit omvat het opnieuw bewerken van organisch afval, maar het omvat niet energierugwinning, noch het opnieuw bewerken tot materialen die bestemd zijn om te worden gebruikt als brandstof of als opvulmateriaal, waarbij gebruik als opvulmateriaal of opvulling gedefinieerd wordt als “handeling voor nuttige toepassing waarbij niet-gevaarlijk afval wordt gebruikt voor het herstel van uitgegraven terreinen of voor civieltechnische toepassingen bij de landschapsaanleg. Afval dat wordt gebruikt voor opvulling moet dienen ter vervanging van niet-afvalmaterialen, geschikt zijn voor de voornoemde doelen en worden beperkt tot de hoeveelheid die strikt noodzakelijk is om deze doelen te bereiken;
- 17° “Verwijdering”: elke handeling waarop, volgens de toepasselijke wetgeving van het Gewest, de definitie van verwijdering van toepassing is;
- 18° “Inzameling”: het verzamelen van afvalstoffen, inclusief de voorlopige sortering en de voorlopige opslag van afvalstoffen, om deze daarna te vervoeren naar een afvalverwerkingsinstallatie;
- 23° “Erkend organisme”: de overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van dit samenwerkingsakkoord erkende rechtspersoon die de terugnameplicht van de verpakkingsverantwoordelijken op zich neemt;
- 25° “Bevoegde gewestelijke administratie”: voor wat betreft het Vlaamse Gewest, de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij; voor wat betreft het Waalse Gewest, de Waalse Overheidsdienst Landbouw, Natuurlijke Hulpbronnen en Leefmilieu "; voor wat betreft het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, Leefmilieu Brussel;
- 26° “Gewestelijk afvalstoffenplan”: het plan of de plannen aangenomen overeenkomstig de gewestelijke wetgeving;

Verder wordt de definitie voor herbruikbare verpakking aangepast, zodat die verwijst naar de verpakkingen bedoeld in artikel 11 van de Verordening:

- 9° “herbruikbare verpakking”: elke verpakking in de zin van artikel 11 van de Verordening (EU) 2025/40;

Tot slot wordt bij de definiëring van de “Interregionale Commissie voor de UPV”, de vroegere “Interregionale Verpakkingscommissie”, waarvan de officiële benaming door het Samenwerkingsakkoord van 9 februari 2026 betreffende het kader voor de Uitgebreide Producentenverantwoordelijkheid voor bepaalde afvalstromen en voor zwerfvuil werd gewijzigd, een nieuwe roepnaam voor deze instelling ingevoerd.

- 24° “Interregionale Commissie voor de UPV”: de commissie, voorheen “Interregionale Verpakkingscommissie” genoemd, bedoeld in artikel 23 van dit Samenwerkingsakkoord en belast met sommige taken van bestuur, toezicht, goedkeuring en advies in het kader hiervan; de roepnaam van deze commissie is “EPRiBEL”;

Artikel 3

In artikel 3, §1 van het Samenwerkingsakkoord wordt de term “*eenmalige verpakkingen*” vervangen door de term “*verpakkingen voor eenmalig gebruik*”, omdat deze term ook in de Verordening wordt gebruikt. Deze vervanging gebeurt consequent doorheen de tekst van het Samenwerkingsakkoord.

Verder herschrijft dit artikel de algemene doelstellingen van het Samenwerkingsakkoord zoals opgenomen in artikel 3 ervan. Aangezien het Samenwerkingsakkoord uitvoering geeft aan Verordening 2025/40, zijn die doelstellingen coherent met de doelstellingen van de Verordening. De algemene doelstellingen worden beschreven in paragraaf 1/1, en houden met name in:

- in eerste instantie het zo veel mogelijk vermijden van verpakkingsafval (preventie), en in tweede instantie het minimaliseren van de milieu-impact van het verpakkingsafval dat niet vermeden kan worden (beheer);
- de vermindering van het aandeel verpakkingen voor eenmalig gebruik, en de vermeerdering van het aandeel verpakkingen dat geschikt is voor hergebruik of nuttige toepassing;
- er voor zorgen dat, overeenkomstig het principe van de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid (UPV), producenten van verpakkingen alle kosten dragen voor het beheer van het verpakkingsafval dat van hun producten afkomstig is;
- het opleggen en organiseren van verschillende monitorings- en rapporteringsverplichtingen, zowel voor de producenten ten aanzien van de Interregionale Commissie voor de UPV, als voor de Interregionale Commissie voor de UPV ten aanzien van de Europese Commissie.

Het artikel concretiseert de doelstellingen voor de vermindering van de hoeveelheid verpakkingen voor eenmalig gebruik en de vermindering van de totale hoeveelheid verpakkingsafval. De verplichting om deze doelstellingen te behalen wordt rechtstreeks opgelegd aan de producenten voor wat betreft de verpakkingen die door hen op de markt worden gebracht. Deze doelstellingen zijn een implementatie van de doelstellingen die worden opgelegd door de Verordening.¹ De doelstellingen op lidstaatsniveau van de Verordening worden vertaald naar individuele doelstellingen voor producenten die geen beroep doen op een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid en collectieve doelstellingen voor organisaties voor producentenverantwoordelijkheid. Enkel op deze wijze kunnen de doelstellingen gehandhaafd worden en kunnen de producenten tot actie gebracht worden. Door de doelstellingen te formuleren in functie van de op de markt gebrachte verpakkingen, sluiten deze nauwer aan bij de principes van ecodesign en integrale ketenverantwoordelijkheid. De focus op eenmalige verpakkingen is logisch omdat deze de grootste milieudruk vertegenwoordigen en omdat het gebruik van herbruikbare verpakkingen zo veel als mogelijk moet worden aangemoedigd. Om producenten voldoende tijd te geven om aan deze verplichtingen te kunnen voldoen, worden de doelstellingen gradueel opgeschroefd, met name een vermindering tegen 2030 met 5 %, tegen 2035 met 10 % en tegen 2040 met 15 %. De vermindering wordt berekend ten opzichte van het referentiejaar 2022, omdat de marktgegevens voor 2022 nauwkeuriger zijn dan die van 2018, en geldt voor het geheel van verpakkingen voor eenmalig gebruik.

Bij het berekenen van de collectieve doelstelling voor een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid, wordt de som gemaakt van alle leden die bij deze organisatie voor producentenverantwoordelijkheid aangesloten zijn, zowel in het referentiejaar 2022 als in het jaar waarvoor de doelstelling wordt berekend. Hierbij wordt evenwel gecorrigeerd in functie van de evolutie van het ledenbestand. Indien het ledenbestand bijvoorbeeld sinds 2022 structureel verminderd is door de aanwezigheid op de markt van een andere organisatie voor producentenverantwoordelijkheid, mogen de hoeveelheden die door de sinds 2022 afgesloten leden op de Belgische markt gebracht werden, niet meegeteld worden voor het berekenen van de doelstelling. Het omgekeerde geldt voor de nieuwe leden die sinds 2022 aangesloten zijn, waarvan de in 2022 op de Belgische markt gebrachte hoeveelheden bijkomend moeten in rekening gebracht worden.

Op vraag van het bedrijfsleven wordt aanvaard dat organisaties voor producentenverantwoordelijkheid en producenten die geen beroep doen op een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid onderlinge afspraken maken, om hun inspanningen op elkaar af te stemmen. Deze afspraken moeten gemeld worden aan de Interregionale Commissie voor de UPV.

¹ Met name in artikel 43.1 en artikel 52.1 van de Verordening.

Op vraag van het bedrijfsleven wordt tevens aanvaard dat organisaties voor producentenverantwoordelijkheid het initiatief nemen tot het opstellen van een Pact, samen met belanghebbenden. Ook dit Pact moet meegedeeld worden aan de Interregionale Commissie voor de UPV.

De bestaande doelstellingen inzake recyclage en nuttige toepassing blijven behouden.

Tot slot wordt in de derde paragraaf van artikel 3 van het Samenwerkingsakkoord het woord “*industriële*” vervangen door “*bedrijfsmatige*”, om aan te sluiten bij de normale terminologie van het Samenwerkingsakkoord.

Artikel 4

Dit artikel wijzigt de titel van hoofdstuk II van het Samenwerkingsakkoord, zodat het aansluit bij de gewijzigde inhoud ervan.

Artikel 5

In het Samenwerkingsakkoord wordt er een nieuw artikel 4/1 ingevoerd. Dat artikel introduceert de rapporteringsplicht die overeenkomstig de Verordening bepaalt dat marktdeelnemers² vanaf het jaar 2030 op jaarlijkse basis zullen moeten rapporteren over hun hergebruiksdoelstellingen aan een door de lidstaat aangeduide bevoegde autoriteit. In het artikel wordt deze rapporteringsplicht geïmplementeerd voor marktdeelnemers die actief zijn op de Belgische markt. Daarbij wordt verduidelijkt dat de rapportering moet gebeuren aan de Interregionale Commissie voor de UPV.

Artikel 6

Dit artikel behoeft geen verdere commentaar.

Artikel 7

Dit artikel voegt de nieuwe artikelen 22/1 t.e.m. 22/3 toe aan het Samenwerkingsakkoord, in een nieuw hoofdstuk IV/1, getiteld “*Register en rapportering*”. Deze artikelen brengen de UPV regeling in lijn met Verordening (EU) 2025/40. Deze artikelen beschrijven de inhoudelijke UPV verplichtingen, alsook de administratieve en procedurele regels inzake de registratieverplichting en de goedkeuringsprocedure voor de nakoming van de UPV.

Artikel 22/1 omvat de verplichting voor producenten, organisaties voor producentenverantwoordelijkheid (indien een producent een dergelijke organisatie heeft aangewezen) of de aangewezen gemachtigd vertegenwoordiger voor de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid (indien de producent zelf niet in België gevestigd is) om zich te laten registreren in het producentenregister dat door de Interregionale Commissie voor de UPV zal worden opgesteld en beheerd. Producenten die zelf niet in België gevestigd zijn, maar wel producten aanbieden op de Belgische markt, zijn verplicht een gemachtigde vertegenwoordiger voor producentenverantwoordelijkheid aan te duiden. De gemachtigde vertegenwoordiger neemt dan alle verplichtingen, waaronder de registratieverplichting, over van de producent.

Het artikel omschrijft verder de administratieve en procedurele regels inzake deze registratieprocedure. Vanuit beleidsmatige overwegingen wordt er voorzien dat een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid zich niet binnen dezelfde aanvraag kan registreren voor zowel verpakkingsafval van huishoudelijke oorsprong als voor verpakkingsafval van bedrijfsmatige oorsprong. Desgevallend moet de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid twee afzonderlijke aanvragen indienen. Dat onderscheid wordt wenselijk

² Onder het begrip “marktdeelnemer” wordt overeenkomstig artikel 3.1, 12° van de Verordening verstaan: “*de fabrikant, de leverancier, de importeur, de distributeur, de gemachtigd vertegenwoordiger, de einddistributeur en de fulfilmentdienstverlener.*”

geacht, gelet op het feit dat deze afvalstromen in de praktijk ook hun eigen specificiteit kennen, gepaard gaan met verschillende economische realiteiten en wettelijke bepalingen. Het onderscheid in de registratieverplichtingen beoogt dus niet enkel een administratieve scheiding, maar is gestoeld op een inhoudelijke differentiatie die recht doet aan de respectieve aard en context van deze afvalstromen. Door deze scheiding te formaliseren, wil de regelgeving bijdragen aan een meer transparante en doelgerichte opvolging van de afvalstromen, met het oog op een effectievere monitoring en beleidssturing. Verordening (EU) 2025/40 laat aan de nationale autoriteiten de ruimte om de modaliteiten van de registratieverplichting vast te stellen. Bovendien is het duidelijk dat de lidstaten verdere maatregelen ter implementatie van de UPV kunnen nemen, waar de Verordening niet in maximumharmonisatie voorziet (overweging 136).

In het Samenwerkingsakkoord wordt ook voorzien dat een aanbieder van een online platform die optreedt als een fulfilmentdienstverlener, op basis van een schriftelijk mandaat namens de producenten die via zijn platform producten verkopen, kan aansluiten bij een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid. Die mogelijkheid vloeit logischerwijze voort uit artikel 45.4, laatste lid van de Verordening. Dat artikel laat namelijk toe dat de aanbieder van het platform de bijdrage aan de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid betaalt, wat impliceert dat de aanbieder bij die organisatie kan aansluiten. De organisatie voor producentenverantwoordelijkheid zorgt vervolgens voor de registratie, wat uitdrukkelijk voorzien is in de Verordening. Indien de aanbieder van het onlineplatform niet in België is gevestigd, dient deze zich te laten vertegenwoordigen door een gemachtigd vertegenwoordiger.

De registratie is gekoppeld aan de betaling van een retributie als vergoeding van de administratieve kosten. Het opleggen van een dergelijke vergoeding is in overeenstemming met artikel 44, lid 11, d) van de Verordening. De vergoeding dekt de administratieve kosten, de kosten van de verwerking en de monitoring van de gegevens, en de kosten voor de softwareontwikkeling en de inspectiekosten.

Het bedrag van de retributie verschilt naargelang men beroep doet op een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid of niet. Producenten of gemachtigde vertegenwoordigers die geen beroep doen op een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid, betalen een retributie die begroot is op 1.500 euro, zowel voor de initiële registratie, als voor elke vijfjaarlijkse vernieuwing van de registratie.

Organisaties voor producentenverantwoordelijkheid betalen een retributie die begroot is op 175 euro per bij hen aangesloten producent of aanbieder van een onlineplatform voor de initiële registratie ervan. De registratie moet jaarlijks vernieuwd worden, waarbij de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid een bijkomende retributie moet betalen van 175 euro per nieuw aangesloten lid, en een retributie van 175 euro voor de leden waarvan de registratie louter vernieuwd moet worden.

Dat wil zeggen dat de dossierkosten op vijfjaarlijkse basis 1.500 euro bedragen voor producenten die zich op individuele basis laten registreren, en 875 (5 x 175) euro voor producenten die zich laten registreren via een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid. Dat onderscheid is verantwoord, omdat de registratie via een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid efficiënter en dus kostvriendelijker te behandelen is door de Interregionale Commissie voor de UPV, dan wanneer elke producent zich op individuele basis zou laten registreren.

De kosten die gedekt worden door de retributie zijn grotendeels onafhankelijk van het tonnage verpakkingen dat individuele producenten op de Belgische markt brengen. Hierdoor is een uniform bedrag per producent aangewezen voor het berekenen van de hoogte van de retributie die moet betaald worden door een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid. Dit betekent evenwel niet dat een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid verplicht zou zijn om dit uniform bedrag ook aan elk van zijn leden door te rekenen, zelfs integendeel. Aangezien deze retributie deel uitmaakt van het geheel van de kosten die de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid moet dragen in het kader van zijn verplichtingen in toepassing van de Verordening, is er geen enkele reden om deze retributie af te splitsen van de andere kosten, die gedekt worden door tarieven per materiaal en per kilogram of ton.

De retributiebedragen worden jaarlijks geïndexeerd volgens de index van de consumptieprijzen, zowel voor de individuele registratie, als voor de registratie via een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid. De totale jaarlijkse retributie die door een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid betaald moet worden, bedraagt per registratienummer minimaal 50.000 euro en maximaal 1.000.000 euro. De minimum- en maximumbedragen worden ingevoerd om een onder- of overfinanciering van de kosten te vermijden.

Voor het jaar 2026 wordt het maximumbedrag herleid tot 1/5, om rekening te houden met de financiële draagkracht van de organisaties voor producentenverantwoordelijkheid, gelet op het feit dat de ledenbijdragen voor het jaar 2026 reeds bepaald werden.

Artikel 22/2 beschrijft de jaarlijkse rapporteringsplicht in hoofde van producenten of organisaties voor producentenverantwoordelijkheid aan de Interregionale Commissie voor de UPV. In het kader van deze rapporteringsverplichting moet de producent of organisatie voor producentenverantwoordelijkheid informatie verstrekken over de hoeveelheden (in gewicht) per categorie van verpakkingen die zij op de markt brengt, en de regelingen inzake de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid die zij daaromtrent getroffen heeft.

Er wordt voorzien dat die rapportering geauditeerd en gecertificeerd moet worden door een onafhankelijk auditeur, volgens een naderhand te bepalen procedure. Het opleggen van een dergelijke audit- en certificatieverplichting is uitdrukkelijk toegestaan in de Verordening.

Artikel 22/3 beschrijft de rapporteringplicht in hoofde van verpakkingsafvalverwerkers. Een verpakkingsafvalverwerker moet eveneens rapporteren aan de Interregionale Commissie voor de UPV, aan de hand van een online toepassing die naderhand zal ontwikkeld worden door de Interregionale Commissie voor de UPV. De precieze modaliteiten van deze rapporteringplicht worden nader omschreven in artikel 23 van de Verordening. Deze rapporteringsplicht geldt niet wanneer de verpakkingsafvalwerker reeds op contractuele basis rapporteert aan een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid.

Artikel 8

Dit artikel voegt de nieuwe artikelen 22/4 t.e.m. 22/8 toe aan het Samenwerkingsakkoord, in een nieuw hoofdstuk IV/2, getiteld “*Goedkeuring inzake de nakoming van de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid.*”

Artikel 22/4 voorziet in een specifieke goedkeuringsprocedure voor producenten die ervoor kiezen hun UPV op individuele basis na te komen, zonder zich aan te sluiten bij een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid. Deze producenten moeten, uiterlijk zes weken na hun initiële aanvraag tot registratie zoals bedoeld in artikel 22/1, een aanvraag tot goedkeuring indienen bij de Interregionale Commissie voor de UPV. Deze verplichting geldt zowel voor producenten die in eigen naam handelen als voor producenten die worden vertegenwoordigd door een gemachtigde vertegenwoordiger.

De aanvraag dient te worden opgesteld in een officiële landstaal en moet elektronisch worden overgemaakt via een specifiek e-mailadres dat door de Interregionale Commissie voor de UPV op haar website wordt aangeduid. De vermelding “EPR-PACK-producer” in het onderwerp van de e-mail is verplicht, teneinde een vlotte verwerking en administratieve herkenning te garanderen. De wetgever voorziet in de mogelijkheid dat deze aanvraagprocedure in de toekomst wordt vervangen door een webapplicatie, teneinde de administratieve formaliteiten verder te vereenvoudigen en te digitaliseren.

De aanvraag moet inhoudelijk toelichten welke maatregelen de producent zal nemen in het kader van de preventie van verpakkingsafval, zoals voorzien in artikel 3, §1/2 van het Samenwerkingsakkoord. Daarnaast moet overtuigend worden aangetoond hoe de producent de doelstellingen met betrekking tot recyclage en nuttige toepassing van het verpakkingsafval – overeenkomstig artikel 3, §1/3 – zal realiseren voor de verpakkingen die hij op de Belgische markt brengt. Dit impliceert een inhoudelijke beoordeling van de doeltreffendheid en haalbaarheid van de voorgestelde aanpak.

De Interregionale Commissie voor de UPV beschikt over een termijn van acht weken om te beoordelen of de aanvraag voldoende duidelijk en overtuigend is. Indien dat niet het geval is, krijgt de producent een aanvullende termijn van tien weken om het dossier aan te vullen. Wanneer de aanvulling uitblijft binnen deze termijn, volgt automatisch een weigering van de aanvraag. Deze procedure waarborgt zowel de nodige beoordelingsruimte voor de overheid, als de rechtszekerheid voor de aanvrager.

Indien het aanvraagdossier volledig is, moet de Interregionale Commissie voor de UPV binnen achttien weken vanaf de indiening een beslissing nemen over de goedkeuring. Wordt deze termijn overschreden, dan wordt de goedkeuring geacht te zijn verleend. Deze impliciete goedkeuring fungeert als een belangrijk instrument om overheidsvertragingen te vermijden en producenten rechtszekerheid te bieden. Bij een expliciete weigering moet de Interregionale Commissie voor de UPV haar beslissing motiveren, in overeenstemming met de beginselen van behoorlijk bestuur. De weigering heeft immers verstrekende gevolgen, aangezien ze leidt tot de schrapping van de registratie van de producent, waardoor ze niet langer actief mag zijn op de Belgische markt.

De duur van de goedkeuring bedraagt minimaal vier en maximaal vijf jaar, met als vaste einddatum 31 december, tenzij de producent uitdrukkelijk om een kortere termijn verzoekt of tenzij de Interregionale Commissie voor de UPV daartoe beslist op grond van het algemeen belang. Op deze manier wordt een periodieke evaluatie van de naleving en effectiviteit van de individuele naleving van de producentenverantwoordelijkheid ingebouwd, zonder de continuïteit van legitieme marktdeelnemers onnodig te verstoren.

Tot slot legt §3 van artikel 22/4 een meldingsplicht op aan de producent of zijn gemachtigde vertegenwoordiger voor elke wijziging in de inhoud van de oorspronkelijke aanvraag tot goedkeuring, evenals voor de permanente stopzetting van de activiteiten. Deze meldingen moeten eveneens via e-mail gebeuren en voorzien zijn van een aangepaste onderwerpvermelding ("EPR-PACK-producer-MOD"), teneinde het beheer van lopende dossiers door de Interregionale Commissie voor de UPV te faciliteren. Conform artikel 47.5 van de Verordening beschikt de Interregionale Commissie voor de UPV over de bevoegdheid om een goedkeuring in te trekken, mits motivering, wanneer de producent zijn activiteiten definitief heeft stopgezet of niet langer voldoet aan de voorwaarden zoals opgelegd in §1.

Artikel 22/5 omschrijft de procedure inzake de nakoming van de UPV (de goedkeuringsprocedure) die gevolgd moet worden door de organisaties voor producentenverantwoordelijkheid. Deze procedure is in grote mate analoog aan de procedure beschreven in artikel 22/4.

Het artikel beschrijft zowel de inhoudelijke voorwaarden waaraan de aanvraag moet voldoen, als de administratieve en procedurele regels die men daarbij moet volgen. Organisaties voor producentenverantwoordelijkheid moeten, in tegenstelling tot producenten die op individuele wijze de goedkeuring aanvragen, ook een financieel plan bij de aanvraag voegen waaruit blijkt welke middelen zullen worden ingezet voor de preventie, inzameling, sortering en verwerking van het verpakkingsafval. Net zoals bij de registratieprocedure, wordt ook hier een onderscheid gemaakt tussen de goedkeuring voor verpakkingsafval van huishoudelijke oorsprong en verpakkingsafval van bedrijfsmatige oorsprong. De aanvraag heeft dus betrekking op *hetzij* verpakkingsafval van huishoudelijke oorsprong, *hetzij* verpakkingsafval van bedrijfsmatige oorsprong, maar niet op beide.

De aanvraag moet ook de statuten en het maatschappelijk doel van de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid bevatten, en beschrijft de wijze waarop deze waarborgen dat de organisatie niet de bedoeling heeft om winsten uit te keren aan andere personen, of commerciële activiteiten uit te oefenen die niet kaderen binnen haar opdrachten overeenkomstig de Verordening of het Samenwerkingsakkoord.

De derde paragraaf beschrijft in meer detail welke informatie de aanvraag moet bevatten over de wijze waarop de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid aan de verplichtingen van de Verordening en het Samenwerkingsakkoord zal voldoen. Hierin worden hoofdzakelijk de erkenningsvoorwaarden voor de erkende organismen uit de bestaande versie van het Samenwerkingsakkoord hernomen en in lijn gebracht met de bepalingen van de Verordening. Er worden evenwel ook enkele nieuwe elementen toegevoegd. Zo voorziet punt

1° nu expliciet dat de bijdragen van de leden publiek kenbaar moeten gemaakt worden, teneinde elk risico op discriminering uit te sluiten. De punten 21°-27° zijn nieuw. Punt 21° geeft uitvoering aan artikel 46.2 van de Verordening. Punt 22° herneemt een bestaande controlebevoegdheid van de Interregionale Commissie voor de UPV en past deze aan de gewijzigde structuur van het Samenwerkingsakkoord aan. Punt 23° betreft het beleid rond provisies en reserves, dat in lijn gebracht wordt met de geldende regels voor de andere afvalstromen die onderworpen zijn aan een uitgebreide producentenverantwoordelijkheid. De huidige erkende organismen voldoen de facto reeds aan de voorwaarden van dit punt. Punt 24° bepaalt de minimale voorwaarden om de statistische correctheid van de gerapporteerde data te verifiëren door middel van interne en externe controles, teneinde de Belgische overheden in staat te stellen om aan hun Europese rapportageverplichtingen te voldoen. De huidige erkende organismen voldoen de facto reeds aan de voorwaarden van dit punt. Punt 25° geeft uitvoering aan artikel 13 van de Verordening. De punten 26° en 27° zetten in op de kwaliteit, de circulariteit en de controleerbaarheid van de recyclage, door het promoten van korte verwerkingsketens, waarmee bedoeld wordt dat het verpakkingsafval de Europese Unie niet verlaat en bij voorkeur zelfs in België gerecycleerd wordt. Hierdoor komt het gerecycleerde materiaal ter beschikking van de Belgische en Europese bedrijven, die door de Verordening verplichtingen krijgen inzake het gebruik van gerecycleerde materialen in hun verpakkingen. Hierdoor wordt tevens de controle van de recyclage door de organisaties voor producentenverantwoordelijkheid en door de overheid aanzienlijk vergemakkelijkt en kan ook de kwaliteit van de recyclage beter opgevolgd worden.

Tot slot omschrijft de vierde paragraaf van het artikel nog welke bijkomende documenten bij de aanvraag moet worden toegevoegd, waaronder een verzekeringscontract en de modellen van de standaardovereenkomsten met respectievelijk haar leden en de verpakkingsafvalverwerkers waar zij mee samenwerkt. Indien de aanvraag betrekking heeft op verpakkingsafval van huishoudelijke oorsprong, moet ook een model worden toegevoegd van de uniforme overeenkomst die met elke publiekrechtelijke rechtspersoon die territoriaal bevoegd is voor huishoudelijke afvalstoffen zal worden gesloten. Indien de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid voor de eerste keer activiteiten wenst uit te oefenen in België, dient ze de bepalingen van Samenwerkingsakkoord te identificeren, waaraan zij meent dat slechts kan worden voldaan na afloop van een redelijke opstarttermijn. Ze dient zo veel als mogelijk reeds onmiddellijk aan de bepalingen van het Samenwerkingsakkoord te voldoen. Bovendien dient ze een planning op te nemen die verzekert dat tegen het einde van de opstarttermijn, die niet langer dan 5 jaar kan bedragen, aan alle bepalingen wordt voldaan. De Interregionale Commissie voor de UPV zal, onder de vorm van bijzondere voorwaarden bij het verlenen van de goedkeuring, beslissen of er voor een specifieke bepaling van het Samenwerkingsakkoord een opstartperiode nodig is en hoe lang deze dan moet zijn. De Interregionale Commissie voor de UPV zal daarbij waken over de gelijke behandeling van de verschillende organisaties voor producentenverantwoordelijkheid.

Artikel 22/6 beschrijft de wijze waarop de Interregionale Commissie voor de UPV de aanvraag tot goedkeuring van de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid behandelt.

Net zoals bij aanvragen van individuele producenten, geldt dat wanneer de Interregionale Commissie voor de UPV van oordeel is dat de aanvraag onvolledig is, ze de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid zal verzoeken om de aanvraag te vervolledigen. Vervolgens zal de Interregionale Commissie voor de UPV op discretionaire wijze beoordelen of de aanvraag voldoende duidelijk en overtuigend is. Wanneer de Interregionale Commissie voor de UPV de aanvraag zou weigeren, dient zij dat op gemotiveerde wijze te doen. De weigering heeft tot gevolg dat de registratie van de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid wordt geschrapt.

De Interregionale Commissie voor de UPV kan aan de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid ook bijzondere voorwaarden opleggen, die garanderen dat de bepalingen uit de Verordening en het Samenwerkingsakkoord zullen worden nageleefd, of die zijn ingegeven door overwegingen van algemeen belang. De goedkeuring is geldig voor een periode van minimaal 4 jaar en maximaal 5 jaar, met als vaste einddatum 31 december. De organisatie voor producentenverantwoordelijkheid is verplicht om de Interregionale Commissie voor de UPV op de hoogte te brengen van zodra de inhoud van de goedgekeurde aanvraag zou wijzigen, of wanneer één van haar leden haar activiteiten permanent zou stopzetten. De Interregionale Commissie voor de UPV kan een dergelijke wijziging goedkeuren of deze op gemotiveerde wijze weigeren wanneer zij van oordeel is dat de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid niet langer aan de toepasselijke voorwaarden voldoet.

Bovendien is een gemotiveerde intrekking van de goedkeuring steeds mogelijk wanneer de Interregionale Commissie voor de UPV van oordeel is dat de organisatie niet meer voldoet aan de op haar rustende verplichtingen en voorwaarden. Elke beslissing om een goedkeuring van een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid te verlengen, te wijzigen of te weigeren, moet met het oog op de rechtszekerheid in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd worden.

Artikel 22/7 beschrijft de verplichtingen die op de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid rusten, eens zij de goedkeuring heeft verkregen. Naast de uitdrukkelijke verplichtingen op grond van het Samenwerkingsakkoord of de Verordening, is de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid er toe gehouden om aan de Interregionale Commissie voor de UPV alle informatie te verschaffen waar zij om zou verzoeken om de werking en de resultaten van de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid te verifiëren. Diezelfde verplichting geldt ook ten aanzien van de auditeringsinstantie die in het kader van het financieel beleid en het beleid inzake provisies en reserves de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid aan een controle zou onderwerpen.

Artikel 22/8 beschrijft de financiële waarborgen die de individuele producenten of organisaties voor producentenverantwoordelijkheid moeten stellen met het oog op hun aanvraag tot goedkeuring inzake de nakoming van de UPV. De eerste paragraaf herneemt daarbij de relevante bepalingen uit de Verordening, met het oog op de vlotte leesbaarheid van de tekst van het Samenwerkingsakkoord. De verplichting om een financiële waarborg te stellen voor organisaties voor producentenverantwoordelijkheid voor huishoudelijk verpakkingsafval wordt gedeeltelijk hernomen uit de huidige versie van het Samenwerkingsakkoord³, en is voor het overige in overeenstemming met de bepalingen van de Verordening, met name artikel 47, zesde lid. Voortaan geldt een vergelijkbare verplichting voor organisaties voor producentenverantwoordelijkheid voor verpakkingsafval van bedrijfsmatige oorsprong. Deze waarborg wordt evenwel forfaitair begroot. Ook voor producenten die op individuele wijze hun aanvraag indienen, wordt de verplichting tot het stellen van forfaitaire waarborg ingevoerd. De tweede paragraaf beschrijft de wijze waarop de waarborg gesteld moet worden, evenals de procedure voor vrijgave of uitbetaling. Deze procedure wordt hernomen uit de huidige versie van het Samenwerkingsakkoord.

Artikel 9

Dit artikel voegt de nieuwe artikelen 22/9 t.e.m. 22/14 toe aan het Samenwerkingsakkoord, in een nieuw hoofdstuk IV/3, getiteld *“Financiële bijdragen aan het beleid van de Gewesten en het beheer van zwerfvuil.”*

Artikel 22/9 bepaalt dat organisaties voor producentenverantwoordelijkheid voor verpakkingsafval van huishoudelijke oorsprong een heffing moeten betalen ter financiering van het beleid van de gewesten inzake afvalpreventie- en afvalbeheer. Deze heffingsplicht herneemt de verplichting die reeds bestond op grond van het bestaande Samenwerkingsakkoord.⁴ De *ratio* van deze heffing is om er voor te zorgen dat de werkelijke kosten die gepaard gaan met het beheer van het verpakkingsafval effectief gedragen worden door diegene die de verpakkingen op de markt brengt, overeenkomstig het principe van de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid en het principe dat de vervuiler betaalt. Het bedrag van deze heffing wordt nu geactualiseerd.

Artikel 22/10 herneemt de verplichting tot financiële bijdrage ter financiering van het beleid van de gewesten inzake afvalpreventie- en afvalbeheer voor organisaties voor producentenverantwoordelijkheid voor verpakkingsafval van bedrijfsmatige oorsprong. Deze verplichting wordt in dit artikel louter hernomen uit artikel 14bis van het bestaande Samenwerkingsakkoord, zoals ingevoerd door artikel 18 van het Samenwerkingsakkoord van 9 februari 2026 betreffende het kader voor de Uitgebreide Producentenverantwoordelijkheid voor bepaalde afvalstromen en voor zwerfvuil.

³ Artikel 11 van het Samenwerkingsakkoord van 4 november 2008 betreffende de preventie en het beheer van verpakkingsafval.

⁴ Met name op grond van artikel 13 §1, 12° van het Samenwerkingsakkoord van 4 november 2008 betreffende de preventie en het beheer van verpakkingsafval.

Artikel 22/11 herneemt de verplichting tot financiële bijdrage uit artikel 13 §1, 14° van het bestaande Samenwerkingsakkoord. Het gaat om de verplichting tot financiële bijdrage in hoofde van organisaties voor producentenverantwoordelijkheid voor huishoudelijke verpakkingen, die berekend werd om de kosten te dekken van het zwerfvuil dat afkomstig is van bepaalde verpakkingen van huishoudelijke oorsprong, zoals ingevoerd door artikel 36 §6 van het Samenwerkingsakkoord van 9 februari 2026 betreffende het kader voor de Uitgebreide Producentenverantwoordelijkheid voor bepaalde afvalstromen en voor zwerfvuil. Een mogelijk alternatief voor deze bijdrage is de organisatorische en financiële terugname van het zwerfvuil afkomstig van die huishoudelijke verpakkingen.

Artikel 22/12 herneemt, in de eerste paragraaf, de verplichting tot financiële bijdrage uit artikel 7 §3 van het bestaande Samenwerkingsakkoord. Het gaat om de verplichting tot financiële bijdrage voor zwerfvuil in hoofde van producenten die op individuele wijze aan hun terugnameplicht voldoen voor bepaalde verpakkingen van huishoudelijke oorsprong. Die verplichting werd ingevoerd door artikel 36 §1 van het Samenwerkingsakkoord van 9 februari 2026 betreffende het kader voor de Uitgebreide Producentenverantwoordelijkheid voor bepaalde afvalstromen en voor zwerfvuil. Een mogelijk alternatief voor deze bijdrage is de organisatorische en financiële terugname van het zwerfvuil afkomstig van die huishoudelijke verpakkingen.

De tweede paragraaf herneemt de verplichting voor individuele producenten tot financiële bijdrage met betrekking tot het beleid van de gewesten inzake afvalpreventie- en afvalbeheer, zowel voor verpakkingsafval van huishoudelijke oorsprong als voor afval van bedrijfsmatige oorsprong, naar analogie met de financiële bijdrageplicht die geldt voor de organisaties voor producentenverantwoordelijkheid, zoals bepaald in de artikelen 22/9 en 22/10.

Deze verplichting betreft een herneming van de verplichting die reeds bestaat onder artikel 7 §4 van het bestaande Samenwerkingsakkoord, zoals die werd ingevoerd door artikel 36 §2 van het Samenwerkingsakkoord van 9 februari 2026 betreffende het kader voor de Uitgebreide Producentenverantwoordelijkheid voor bepaalde afvalstromen en voor zwerfvuil. De heffing die betrekking heeft op het afval van huishoudelijke oorsprong wordt geactualiseerd, gezien zij terug verwijst naar artikel 22/9 van het Samenwerkingsakkoord.

Artikel 22/13 bepaalt dat de Interregionale Commissie voor de UPV de mogelijkheid heeft om een bijkomende heffing op te leggen aan een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid, in het geval zij haar doelstellingen inzake de preventie van verpakkingsafval niet behaalt. Het tweede lid van dit artikel voorziet *mutatis mutandis* dezelfde mogelijkheid die geldt ten aanzien van producenten die op individuele basis aan hun UPV voldoen. Het betreft een nieuwe heffing die voortvloeit uit de nieuwe doelstellingen inzake de preventie van verpakkingsafval, die door de Verordening worden opgelegd.

Artikel 22/14 bepaalt dat de Interregionale Commissie voor de UPV de mogelijkheid heeft om een bijkomende heffing op te leggen aan een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid, in het geval zij haar doelstellingen inzake recyclage niet behaalt. Ook dit is een nieuwe heffing, die zal bijdragen aan de realisatie van de doelstellingen inzake recyclage.

Artikel 10

Dit artikel voegt een nieuw artikel 22/15 toe aan het Samenwerkingsakkoord, in een nieuw hoofdstuk IV/4, getiteld "*Verslaggeving aan de Commissie.*"

Artikel 22/15 belast de Interregionale Commissie voor de UPV met de rapporteringsverplichting aan de Europese Commissie, overeenkomstig artikel 56 van de Verordening. Daarnaast moet de Interregionale Commissie voor de UPV ook de nodige gegevens overmaken aan de diensten van de Federale Overheid die belast zijn met de rapporteringsverplichting op grond van de Richtlijn (EU) 2019/904 van het Europees Parlement en de Raad van 5 juni 2019 betreffende de vermindering van de effecten van bepaalde kunststofproducten op het milieu.

Artikel 11

In het Samenwerkingsakkoord worden een artikel 22/16 en een artikel 22/17 ingevoegd in een nieuw hoofdstuk IV/5 getiteld “*Bijzondere bepalingen inzake het statiegeldsysteem*”. Deze artikelen implementeren het juridisch kader waarbinnen de statiegeldsystemen moeten worden ingevoerd.

Artikel 22/16 beschrijft het juridisch kader waarbinnen de statiegeldsystemen moeten worden opgericht. De eerste paragraaf herneemt de verplichting uit de Verordening, met name dat producenten van drankverpakkingen uiterlijk op 1 januari 2029 op collectieve wijze moeten voldoen aan de doelstellingen inzake gescheiden inzameling.

De tweede paragraaf bepaalt dat producenten een kandidaat systeembeheerder moeten aanduiden, die uiterlijk op 30 juni 2027 een aanvraag moet indienen bij de Interregionale Commissie voor de UPV om aanvaard te worden als unieke systeembeheerder.

De derde paragraaf voorziet dat de beslissing om een statiegeldsysteem in te voeren, genomen moet worden door middel van een uitvoerend samenwerkingsakkoord dat tussen de drie gewestregeringen gesloten moet worden. Dat akkoord moet ook de concrete modaliteiten van het statiegeldsysteem vastleggen. Het tweede lid van deze paragraaf bepaalt de minimumvoorwaarden waaraan elk statiegeldsysteem moet voldoen. Deze voorwaarden hebben onder meer betrekking op de toegankelijkheid en de financiering van het systeem, evenals de privacy van de gebruikers.

Het statiegeldsysteem moet geïntegreerd worden in de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid voor huishoudelijk verpakkingsafval. Drankenverpakkingen zijn immers huishoudelijk verpakkingen en vallen dus onder het geheel van de verplichtingen die in het kader van de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid worden opgelegd aan het huishoudelijk verpakkingsafval en met name de verplichtingen inzake recyclage. Het statiegeldsysteem is geen alternatief voor de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid, maar slechts een specifieke inzamelmethode voor huishoudelijk afvalstoffen. Het is dan ook normaal dat in de minimumvoorwaarden voor het statiegeldsysteem de interactie tussen het statiegeldsysteem en het overkoepelende stelsel van inzameling en verwerking wordt geregeld, mede in het licht van de bevoegdheid van de gemeenten, de intercommunales en de agglomeratie voor de inzameling van huishoudelijk afval. Onafhankelijk van wie gaat optreden als de systeembeheerder in het kader van het statiegeldsysteem, moet het ingezamelde materiaal terecht komen in de bestaande sorteer- en recyclageinstallaties, die voor een hoogwaardige “bottle-to-bottle”-recyclage zorgen. Hiervoor moeten de partijen onder elkaar een redelijke vergoeding overeenkomen. Het uitvoerend samenwerkingsakkoord dat tussen de drie gewestregeringen gesloten zal worden, zal dit verder concretiseren. Het uitvoerend samenwerkingsakkoord kan evenwel ook voorzien in de mogelijkheid om af te wijken van de regel om het ingezamelde materiaal in de bestaande sorteer- en recyclageinstallaties te verwerken, indien, ten minste, gelijkwaardige garanties kunnen worden geboden op het gebied van hoogwaardige en lokale sortering en recyclage.

Er dient op te worden gewezen dat de drankenproducenten ook een alternatief hebben voor de samenwerking met de bestaande organisaties voor producentenverantwoordelijkheid voor huishoudelijk verpakkingsafval. Zij kunnen namelijk zelf een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid oprichten. Deze heeft dan wel alle verplichtingen van een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid, zodat er een gelijk speelveld ontstaat. Zo is zij onder meer gehouden om dezelfde recyclagedoelstellingen te behalen en om contracten te sluiten met de gemeenten, intercommunales en Brusselse agglomeratie. Dit alternatief zorgt voor een volledige financiële zelfstandigheid van het statiegeldsysteem ten opzichte van de bestaande organisatie voor producentenverantwoordelijkheid voor huishoudelijk verpakkingsafval.

Het statiegeldsysteem mag geen “winsten” genereren voor de drankenproducenten, die moeten gedragen worden door de maatschappij of de consumenten.

Het uitvoerend samenwerkingsakkoord wordt pas gesloten na overleg met de unieke systeembeheerder die voor het statiegeldsysteem aanvaard werd, en met de betrokken organisaties voor producentenverantwoordelijkheid voor verpakkingsafval van huishoudelijke oorsprong. Om de unieke systeembeheerder voldoende tijd te geven om

het systeem operationeel te krijgen, wordt een periode van minstens 24 maanden voorzien tussen het sluiten van het uitvoerend samenwerkingsakkoord en de daadwerkelijke invoering van het statiegeldsysteem.

Artikel 22/17 beschrijft de voorwaarden waar een kandidaat systeembeheerder aan moet voldoen om aanvaard te worden als unieke systeembeheerder. De eerste paragraaf vereist dat de systeembeheerder een vzw is, die ofwel een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid voor verpakingsafval van huishoudelijke oorsprong is met een marktaandeel van minstens 50% van de aan de statiegeld onderworpen verpakkingen, ofwel een derde partij die exclusieve overeenkomsten sluit met één of meerdere organisaties voor producentenverantwoordelijkheid die samen een marktaandeel van minstens 50% van de aan de statiegeld onderworpen verpakkingen vertegenwoordigen.

De tweede paragraaf beschrijft de voorwaarden waar de systeembeheerder aan moet voldoen om aanvaard te worden. Het eerste lid beschrijft de voorwaarden indien de systeembeheerder een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid is. Die voorwaarden omvatten: het voeren van een gescheiden boekhouding, het sluiten van overeenkomsten met de andere, door de Interregionale Commissie voor de UPV aanvaarde, organisaties voor producentenverantwoordelijkheid voor verpakingsafval van huishoudelijke oorsprong, en het voorliggen van een financieel plan.

Het tweede lid beschrijft de voorwaarden waar de systeembeheerder aan moet voldoen indien hij geen organisatie voor producentenverantwoordelijkheid is. Hij moet uniforme overeenkomsten sluiten met alle organisaties voor producentenverantwoordelijkheid voor verpakkingen van huishoudelijke oorsprong, maximale transparantie waarborgen ten aanzien van die organisaties, en tevens aan de Interregionale Commissie voor de UPV een financieel plan voorleggen.

De derde paragraaf bevat de procedureregels die gelden voor de indiening en de behandeling van de aanvraag. Daarbij wordt verduidelijkt dat de aanvaarding in beginsel geldt voor onbepaalde duur, maar dat de Interregionale Commissie voor de UPV de aanvaarding op elk moment kan intrekken, wanneer zou blijken dat de systeembeheerder niet langer voldoet aan de geldende voorwaarden.

De vierde paragraaf geeft aan dat de aanvaarde systeembeheerder het exclusieve recht heeft om het systeem te beheren, en verduidelijkt de bijzondere verplichtingen die op hem rusten eenmaal hij aanvaard is. Die bijzondere verplichtingen houden in dat hij moet voldoen aan de toepasselijke bepalingen uit de Verordening, er op moet toezien dat het statiegeldsysteem op correcte wijze wordt nageleefd door de economische actoren die eraan onderworpen zijn, en dat zij elke relevante wijziging aan het systeem of zijn werking voorafgaandelijk moet melden aan de Interregionale Commissie voor de UPV.

Artikel 12

In artikel 23 van het Samenwerkingsakkoord worden enkele wijzigingen doorgevoerd ten aanzien van de organisatie, werking en financiering van de Interregionale Commissie voor de UPV.

Het artikel vermeldt dat de roepnaam van de Interregionale Commissie voor de UPV gewijzigd wordt naar “EPriBEL”, en bespreekt vervolgens de samenstelling ervan. Het artikel verduidelijkt dat de Interregionale Commissie voor de UPV is samengesteld uit een Beslissingsorgaan en een Permanent Secretariaat, waarbij het Beslissingsorgaan op zijn beurt uit twee afdelingen bestaat. De eerste afdeling, aangeduid als het “Beslissingsorgaan Verpakkingen”, staat in voor de preventie en het beheer van verpakingsafval zoals dat in dit samenwerkingsakkoord beschreven wordt. De tweede afdeling, aangeduid als het “Beslissingsorgaan UPV” is op zijn beurt bevoegd voor de uitvoering van de taken die haar worden toegekend in het Samenwerkingsakkoord van 9 februari 2026 betreffende het kader voor de Uitgebreide Producentenverantwoordelijkheid voor bepaalde afvalstromen en voor zwerfvuil.

Wat de samenstelling van het Beslissingsorgaan betreft, wordt er voorzien dat de Federale Overheid voor elke afdeling drie waarnemers mag aanduiden. Die waarnemers worden aangeduid door respectievelijk de ministers die bevoegd zijn voor leefmilieu, voor economie en voor financiën.

Er wordt ook verduidelijkt dat de Interregionale Commissie voor de UPV voor België de “bevoegde autoriteit” is in de zin van artikel 40.1 van de Verordening.

De tweede paragraaf beschrijft hoe de eigen personeelsleden van het Permanent Secretariaat worden aangeworven en geëvalueerd. De basisprincipes van hun verloning worden omschreven, waarbij aangegeven wordt dat de verdere modaliteiten daarvan zullen worden vastgelegd in het arbeidsreglement, zoals bedoeld in artikel 23/2, §2. Tot slot bepaalt dit artikel dat de ambtenaren en personeelsleden hun functie in elk geval op een loyale, zorgvuldige en integere manier moeten uitoefenen.

De derde en de vierde paragraaf beschrijven de wijze waarop personeelsleden van de gewesten ter beschikking kunnen worden gesteld van de Interregionale Commissie voor de UPV. Wat het Permanent Secretariaat betreft, wordt bepaald dat het aantal gedetacheerde ambtenaren dat door de gewesten ter beschikking mag worden gesteld, beperkt is tot een maximaal aantal per niveau. Dit maximum wordt ingevoerd om te garanderen dat het Permanent Secretariaat op evenwichtige wijze is samengesteld.

De ter beschikking gestelde personeelsleden blijven voor hun evaluaties onder hun eigen gewestelijk statuut vallen, waarbij bepaalde modaliteiten van de evaluaties evenwel, binnen de grenzen van de gewestelijke statuten, vastgelegd worden in het huishoudelijk reglement.

De vijfde paragraaf stelt dat zowel de eigen personeelsleden van het Permanent Secretariaat als de personeelsleden die ter beschikking worden gesteld door de gewestelijke administraties, in aanmerking kunnen komen voor een toelage indien zij buitengewoon presteren. De precieze modaliteiten van deze toelage worden uitgewerkt in het arbeidsreglement en het huishoudelijk reglement, voor respectievelijk de eigen personeelsleden en de ter beschikking gestelde personeelsleden.

Artikel 13

Dit artikel introduceert een nieuw artikel 23/1. De eerste paragraaf van dit artikel stelt dat het budget van de Interregionale Commissie voor de UPV wordt gesplitst in enerzijds een werkingsbudget, en anderzijds een personeelsbudget voor de aanwerving van eigen personeel. De tweede paragraaf beschrijft hoe het personeelsbudget wordt gefinancierd. De financiering van het personeelsbudget gebeurt aan de hand van eigen inkomsten, zoals de beboeting van overtredingen, alsook vanuit de verschillende retributies die ingesteld werden om bepaalde kosten van de Interregionale Commissie van de UPV te dekken en vanuit kredieten die ter beschikking worden gesteld door de gewesten. Deze laatste bron van inkomsten hangt af van de personeelsleden die door elk van de Gewesten ter beschikking gesteld worden van de Interregionale Commissie van de UPV en kan in zijn totaliteit nooit hoger zijn dan de werkelijke personeelskosten verbonden aan het eigen personeel.

Artikel 14

Er wordt een nieuw artikel 23/2 ingevoerd, waarin de interne werking en personeelsorganisatie van het Permanent Secretariaat wordt geregeld, en een duidelijke rolverdeling wordt vastgelegd tussen het “Beslissingsorgaan Verpakkingen”, het “Beslissingsorgaan UPV” en het Directiecomité.

In de eerste paragraaf wordt bepaald dat het Beslissingsorgaan Verpakkingen jaarlijks, in overleg met het Beslissingsorgaan UPV, het werkprogramma van het Permanent Secretariaat goedkeurt. Tegelijkertijd stelt dit orgaan ook de jaarlijkse doelstellingen vast die de Algemeen Directeur, de Administratief Directeur en de andere diensthouders van het Permanent Secretariaat moeten bereiken. Voor de Algemeen Directeur en de Administratief Directeur vormen deze doelstellingen, in afwijking van hetgeen bepaald is in artikel 23, het toetsingskader voor hun evaluatie, die jaarlijks door het Beslissingsorgaan Verpakkingen gebeurt.

De evaluatieresultaten worden desgevallend meegedeeld aan de administratie die de betreffende personeelsleden ter beschikking stelt. Het Samenwerkingsakkoord voorziet daarnaast dat de modaliteiten van deze evaluaties worden vastgelegd in het huishoudelijk reglement. Het gaat hier in principe slechts om aanvullende modaliteiten van praktische aard, die niet strijdig zijn met de bepalingen van het arbeidsreglement. In de mate dat de Algemeen Directeur of de Administratief Directeur tot het eigen personeel zouden behoren en deze modaliteiten toch strijdig zouden zijn met het arbeidsreglement, moeten ze tevens in het arbeidsreglement worden opgenomen.

In de tweede paragraaf krijgt het Beslissingsorgaan verpakkingen de bevoegdheid om, op voorstel van het Directiecomité en in samenspraak met het Beslissingsorgaan UPV, het organogram van het Permanent Secretariaat vast te leggen. Daaruit vloeien de functieomschrijvingen van de verschillende personeelsleden voort. Op basis van deze structuur bepaalt het Beslissingsorgaan verpakkingen vervolgens het personeels- en taalkader en het ontwerp van arbeidsreglement. Hierbij moet het rekening houden met de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, wat onderstreept dat de organisatie ook aan de taalwetgeving moet voldoen.

De derde paragraaf beschrijft de organisatie en interne werking van het Permanent Secretariaat. Centraal hierin staat de aanstelling en rolverdeling tussen de Algemeen Directeur, de Administratief Directeur, de diensthoofden en het Directiecomité. Het Permanent Secretariaat beschikt over een Algemeen Directeur, vroeger gewoon “Directeur” genoemd, een Administratief Directeur en een Directiecomité, waarin de drie gewesten vertegenwoordigd zijn. Deze gewestelijke vertegenwoordiging verzekert een evenwichtige afspiegeling van de verschillende beleidsniveaus binnen de werking van het secretariaat. De nieuwe functie van “Administratief Directeur” zal gecombineerd worden met één van de functies van diensthoofd.

De concrete organisatie en interne werkafspraken van het secretariaat worden geregeld via een huishoudelijk reglement. Dit reglement wordt opgesteld en goedgekeurd door het “Beslissingsorgaan Verpakkingen”, in overleg met het “Beslissingsorgaan UPV”. Het reglement verduidelijkt onder meer de taakverdeling tussen de Algemeen Directeur en de leden van het Directiecomité, wat belangrijk is om bevoegdheden scherp af te bakenen en interne conflicten te vermijden. De benoeming van de Algemeen Directeur, de Administratief Directeur en de andere diensthoofden gebeurt eveneens door het Beslissingsorgaan Verpakkingen, in samenspraak met het Beslissingsorgaan UPV. Deze gezamenlijke aanstelling garandeert dat beide organen inspraak hebben in de personeelssamenstelling van het managementteam, wat bijdraagt aan het draagvlak en de legitimiteit van de benoemingen.

Het dagelijks beheer van het Permanent Secretariaat behoort toe aan de Algemeen Directeur, behoudens toewijzing van specifieke bevoegdheden in het huishoudelijk reglement. Hij of zij staat dus in voor de operationele leiding. De diensthoofden hebben elk een specifieke inhoudelijke verantwoordelijkheid en zijn belast met de beleidsvoorbereiding binnen hun domein. Het Directiecomité speelt een coördinerende rol en ziet erop toe dat het beleid tussen de verschillende diensten inhoudelijk coherent blijft. Op die manier bewaakt het Directiecomité de interne samenhang van de werking van het Permanent Secretariaat.

Tot slot stipuleert het artikel dat alle principiële beslissingen – en zeker de beslissingen die krachtens het Samenwerkingsakkoord uitdrukkelijk aan de beslissingsorganen zijn voorbehouden – voorafgaand besproken worden in het Directiecomité. Deze beslissingen worden nadien ter goedkeuring voorgelegd aan het bevoegde beslissingsorgaan. Dit proces waarborgt dat strategische keuzes niet op individuele basis worden genomen, maar steeds collectief worden afgewogen en formeel bekrachtigd door het bevoegde orgaan.

De vierde paragraaf regelt de externe vertegenwoordiging van de Interregionale Commissie voor de UPV in het kader van gerechtelijke procedures. In beginsel wordt ze in gerechtszaken vertegenwoordigd door de Algemeen Directeur van het Permanent Secretariaat en de voorzitter van het “Beslissingsorgaan Verpakkingen”.

Voor situaties van hoogdringendheid voorziet het artikel echter in een afwijking: in dergelijke gevallen mag de Algemeen Directeur van het Permanent Secretariaat alleen optreden namens de Interregionale Commissie voor de UPV. Deze uitzondering garandeert dat snel en doeltreffend kan worden gehandeld wanneer de omstandigheden

dat vereisen, bijvoorbeeld om een procedure in te leiden, termijnen te respecteren of rechtszekerheid te waarborgen.

Indien een gerechtelijke procedure uitsluitend betrekking heeft op de bevoegdheden van het “Beslissingsorgaan UPV”, wordt de Interregionale Commissie voor de UPV – buiten het geval van hoogdringendheid – vertegenwoordigd door de Algemeen Directeur van het Permanent Secretariaat en de voorzitter van het “Beslissingsorgaan UPV”.

Artikel 15

Dit artikel behoeft geen verdere commentaar.

Artikel 16

Artikel 25 van het Samenwerkingsakkoord wordt geactualiseerd. Dat artikel bepaalt de jaarlijkse begrotingsprocedure en de financiering van het werkingsbudget van de Interregionale Commissie voor de UPV. Elk jaar, uiterlijk in de maand mei – maakt het Beslissingsorgaan Verpakkingen, in samenspraak met het Beslissingsorgaan UPV het werkingsbudget voor het volgende begrotingsjaar op en neemt het de nodige maatregelen om de betaling van dit budget door de Gewesten, op basis van een vaste verdeelsleutel, te bekomen. Dit voorstel betreft het werkingsbudget en is essentieel voor het plannen en uitvoeren van haar taken voor het daaropvolgende jaar.

Het werkingsbudget kan eventueel opgenomen worden in de begrotingen van gewestelijke instellingen of administraties, zoals de bevoegde gewestelijke administraties. Deze flexibiliteit biedt de mogelijkheid om de middelen aan te passen aan de administratieve organisatie van elk gewest, zonder de interregionale werking van de Interregionale Commissie voor de UPV te belemmeren.

Wat de financiering zelf betreft, wordt er gewerkt met een verdeelsleutel die de bijdragen van de drie gewesten bepaalt. De verdeelsleutel wordt nu in het Samenwerkingsakkoord ingeschreven en weerspiegelt de samenstelling van de Belgische bevolking op 1 januari 2025.

Artikel 17

Dit artikel wijzigt artikel 26 van het Samenwerkingsakkoord ter verduidelijking van de bevoegdheden van het Beslissingsorgaan inzake het personeelsbeleid.

Artikel 18

Het nieuwe artikel 26/1 beschrijft de bevoegdheden van de Interregionale Commissie voor de UPV en haar respectievelijke organen zoals die van toepassing zullen zijn na inwerkingtreding van het nieuwe regime ter uitvoering van de Verordening. De bevoegdheden worden daarbij afgestemd op haar nieuwe, uitgebreide takenpakket.

De eerste paragraaf bespreekt de bevoegdheden van beide afdelingen van het Beslissingsorgaan. Zo is de eerste afdeling, het Beslissingsorgaan Verpakkingen bevoegd om de registratie- en goedkeuringsaanvragen te behandelen. De tweede afdeling, het Beslissingsorgaan UPV, is dan weer bevoegd voor de taken die werden opgelegd middels het Samenwerkingsakkoord van 9 februari 2026 betreffende het kader voor de Uitgebreide Producentenverantwoordelijkheid voor bepaalde afvalstromen en voor zwerfvuil. Het Beslissingsorgaan UPV is ook bevoegd om de ambtenaren en personeelsleden van het Permanent Secretariaat aan te duiden die bevoegd zijn voor het toezicht op de naleving van de bepalingen van voornoemd samenwerkingsakkoord, overeenkomstig artikel 37 van dat samenwerkingsakkoord.

De tweede paragraaf bespreekt de verificatieplicht van de Interregionale Commissie voor de UPV, met name om toezicht te houden op de naleving van de doelstellingen inzake recyclage en nuttige toepassing, en de rapporteringsverplichtingen uit artikel 22/2.

De derde paragraaf bespreekt de bevoegdheden van de leden van het Permanent Secretariaat. In het algemeen zijn zij bevoegd voor het toezicht op alle bepalingen van het Samenwerkingsakkoord. In dat kader kunnen zij ook overgaan tot het ondervragen van de financiële auditeringsinstantie van de organisaties voor producentenverantwoordelijkheid.

De vierde paragraaf, tot slot, bepaalt dat de Interregionale Commissie voor de UPV een jaarlijks rapport moet opstellen over haar activiteiten ten behoeve van de gewestregeringen. Deze rapporteringsverplichting moet maximale transparantie garanderen.

Artikel 19

Artikel 27/1 verduidelijkt de aangepaste rol van de Interregionale Commissie voor de UPV als adviserend en voorbereidend orgaan ten aanzien van de drie gewestregeringen met het oog op wijzigingen in regelgeving. De Interregionale Commissie voor de UPV behoudt, binnen zijn eerste afdeling, in samenspraak met zijn tweede afdeling, de bevoegdheid om voorstellen en/of adviezen te formuleren over drie belangrijke domeinen die zowel betrekking hebben op haar eigen werking als op bredere beleidsmatige en inhoudelijke aspecten van het Samenwerkingsakkoord.

Ten eerste kan de Interregionale Commissie voor de UPV advies uitbrengen over haar interne werking en jaarlijkse begroting. Dit bevestigt haar rol in het autonoom beheren van haar organisatie en middelen, waarbij ze de gewesten inlicht over noden, prioriteiten en organisatorische ontwikkelingen. Dit is essentieel voor een transparante en goed onderbouwde besluitvorming op gewestelijk niveau.

Ten tweede heeft de Interregionale Commissie voor de UPV een adviserende taak met betrekking tot wijzigingen aan het Samenwerkingsakkoord zelf. Zowel wettelijke als feitelijke evoluties kunnen aanleiding geven tot aanpassingen van het bestaande akkoord. Denk bijvoorbeeld aan wetswijzigingen, Europese regelgeving of gewijzigde verantwoordelijkheden van actoren binnen de UPV-ketens.

Ten derde kan de Interregionale Commissie voor de UPV adviezen formuleren over de doeltreffendheid van de recyclage- en nuttige toepassingsketens. Ze kan op basis van monitoring, evaluatie of concrete knelpunten aanbevelingen doen om de ketens te optimaliseren, obstakels weg te werken of nieuwe stimulansen te introduceren.

Onder het bestaande Samenwerkingsakkoord, kon de Interregionale Commissie voor de UPV ook adviezen en voorstellen formuleren over het bedrag dat het erkend organisme voor de uitvoering van de terugnameplicht vroeg aan zijn contractanten en de wijze van inning en verdeling van de financiële middelen. Aangezien het mechanisme met het erkend organisme wordt vervangen door de organisatie voor producentenverantwoordelijkheid wordt deze bepaling overbodig.

Artikel 20

Het nieuwe artikel 28/1 legt de ondersteunende en controlerende rol van de bevoegde gewestelijke administraties vast. Het artikel is zeer gelijkaardig aan het bestaande Samenwerkingsakkoord, maar wordt aangepast aan de nieuwe regeling van de UPV. Elke gewestelijke administratie beschikt over specifieke bevoegdheden en taken van bemiddeling, beleidsadvies en toetsing aan gewestelijke beleidskaders.

Ten eerste wordt aan de gewestelijke administratie een bemiddelende functie toegekend. Op verzoek van een van de betrokken partijen kan zij optreden wanneer er geen akkoord bereikt wordt tussen een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid en een publiekrechtelijke rechtspersoon die bevoegd is voor de inzameling van huishoudelijke afvalstoffen.

Ten tweede hebben de administraties een adviesopdracht ten aanzien van de Interregionale Commissie voor de UPV. Zij geven advies over de doeltreffendheid van de ketens van recyclage en nuttige toepassing, en over de verbranding met energierecuperatie in afvalverbrandingsinstallaties.

Ten derde geven zij advies over de conformiteitstoets met het gewestelijk afvalstoffenplan. Wanneer een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid voor het eerst haar activiteiten opstart in België en dus tijdelijk – tot maximaal vijf jaar – gebruikmaakt van een opstarttermijn, moet zij haar geografische dekkingsplanning voorleggen. De gewestelijke administratie evalueert of deze planning in lijn is met het relevante gewestelijke afvalstoffenplan, wat moet verzekeren dat het private initiatief verenigbaar blijft met de overheidsdoelstellingen inzake afvalbeheer.

In de tweede paragraaf wordt de procedure rond bemiddeling verder uitgewerkt. Bij dergelijke bemiddeling wordt een waarnemer van het Permanent Secretariaat uitgenodigd. Indien de bemiddeling definitief mislukt, moet de betrokken gewestelijke administratie de eigen gewestregering hiervan in kennis stellen, zodat verdere beleidsmatige of juridische stappen overwogen kunnen worden.

Artikel 21

Het nieuwe artikel 29/1 regelt de gewijzigde organisatie en uitoefening van het toezicht op de naleving van het Samenwerkingsakkoord. Het stelt een duidelijk kader vast voor de aanstelling, bevoegdheden, werkwijze en waarborgen van de toezichthoudende ambtenaren, en voor de medewerkingsplicht van producenten en betrokken organisaties.

In de eerste paragraaf wordt bepaald dat zowel ambtenaren en personeelsleden van het Permanent Secretariaat van de Interregionale Commissie voor de UPV, als ambtenaren van de bevoegde gewestelijke administraties toezicht mogen uitoefenen, op voorwaarde dat zij hiertoe specifiek zijn aangeduid door respectievelijk het Beslissingsorgaan Verpakkingen of de betrokken gewestregeringen. Dit toezicht gebeurt onverminderd de bevoegdheden van de officieren van gerechtelijke politie.

De gewesten waken erover dat hun toezichthouders handelen volgens de algemene controlerichtlijnen die door de Interregionale Commissie voor de UPV zijn vastgesteld, met het oog op uniformiteit en coherentie over de drie gewesten heen. Voor contractuele personeelsleden die toezichtstaken uitoefenen, geldt bovendien de verplichting tot eedaflegging.

De toezichthouders kunnen zich bij hun werkzaamheden laten bijstaan door de gewone politie, wat hen toelaat om indien nodig op te treden in situaties waarin handhaving of toegang tot locaties problematisch is. Daarnaast is expliciet bepaald dat het toezicht onafhankelijk en neutraal moet worden uitgeoefend, en dat toezichthouders de nodige middelen krijgen om hun taak naar behoren te vervullen. Zij mogen bovendien geen nadeel ondervinden van het vervullen van hun toezichtstaken, wat hen juridische en functionele bescherming biedt.

Tot slot moeten toezichthouders van het Permanent Secretariaat een legitimatiebewijs kunnen voorleggen, dat wordt uitgereikt door de directeur. Dit waarborgt de herkenbaarheid en bevoegdheid van de toezichthouder tegenover externe partijen.

In de tweede paragraaf wordt de medewerkingsplicht van producenten, gemachtigde vertegenwoordigers en organisaties voor producentenverantwoordelijkheid vastgelegd. Zij zijn verplicht om op verzoek van de toezichthouders alle relevante documenten en correspondentie te verstrekken, zowel mondeling als schriftelijk. Indien deze documenten elektronisch worden bijgehouden, moeten de gegevens op een leesbare en verstaanbare manier kunnen worden ingezien. De toezichthouders kunnen bovendien vragen om ter plaatse kopieën te laten maken of om informaticabewerkingen te laten uitvoeren die nodig zijn voor hun controleopdracht.

De derde paragraaf legt de verplichting op om toezichthouders onmiddellijke en vrije toegang te verlenen tot bedrijfsruimten, zonder voorafgaande verwittiging. Deze verplichting geldt op elk moment, voor zover de ruimten niet tot bewoning dienen. Dit zorgt ervoor dat toezicht effectief kan worden uitgeoefend, ook onaangekondigd, wat belangrijk is voor de detectie van mogelijke inbreuken. De bepaling somt ook op wat onder bedrijfsruimten wordt verstaan: onder meer kantoren, fabrieken, werkplaatsen, winkels, garages en terreinen die als opslagruimte worden gebruikt.

Artikel 22

Het nieuwe artikel 31/1 voorziet in een aangepast systeem van administratieve sancties voor schending van de verplichtingen onder het Samenwerkingsakkoord. Dit artikel werd aangepast aan de nieuwe verplichtingen. Administratieve sancties kunnen opgelegd worden aan producenten, gemachtigd vertegenwoordigers en organisaties voor producentenverantwoordelijkheid die hun kernverplichtingen inzake registratie en rapportering niet naleven. Deze bepaling biedt de Interregionale Commissie voor de UPV een doeltreffend instrument om de afdwingbaarheid van het samenwerkingsakkoord te versterken en moedwillige of herhaaldelijke nalatigheid te bestraffen.

In de eerste paragraaf wordt vastgelegd dat bepaalde personeelsleden van het Permanent Secretariaat, die daartoe uitdrukkelijk zijn aangeduid door het Beslissingsorgaan Verpakkingen, administratieve geldboetes kunnen opleggen. Deze bevoegdheid geldt in vier specifieke situaties:

- Wanneer een producent of gemachtigd vertegenwoordiger verpakkingen of verpakte producten op de Belgische markt brengt zonder vooraf een registratieaanvraag in te dienen bij de Interregionale Commissie voor de UPV en zonder aan te sluiten bij een erkende organisatie voor producentenverantwoordelijkheid. In dat geval bedraagt de boete 5.000 euro.
- Wanneer de registratieaanvraag van een producent of gemachtigd vertegenwoordiger wordt geweigerd en hij of zij nalaat om binnen drie weken een nieuwe aanvraag in te dienen of zich alsnog aan te sluiten bij een erkende organisatie. Ook hier bedraagt de geldboete 5.000 euro.
- Wanneer een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid zelf haar activiteiten opstart zonder voorafgaandelijke registratie of zonder tijdige hernieuwing van haar registratie, zoals verplicht door artikel 22/1. In dit geval is de overtreding ernstiger, gezien de structurele rol van deze organisaties in het systeem, en wordt een boete van 50.000 euro opgelegd.
- Wanneer een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid waarvan de registratie werd geweigerd of ingetrokken, nalaat om binnen een termijn van zes weken een nieuwe aanvraag in te dienen of haar activiteiten stop te zetten. Ook hier bedraagt de sanctie 50.000 euro.

In de tweede paragraaf wordt voorzien in een bijkomende sanctiemogelijkheid voor het niet naleven van de rapporteringsverplichtingen uit artikel 22/2. Zowel producenten, gemachtigd vertegenwoordigers als organisaties voor producentenverantwoordelijkheid kunnen hiervoor een administratieve boete van 5.000 euro opgelegd krijgen. Deze rapporteringsplicht is cruciaal voor de transparantie en de controleerbaarheid van het systeem, en dus een essentieel onderdeel van de regelgeving.

De derde paragraaf bevat een verzwarende bepaling voor herhaaldelijke inbreuken: indien binnen een termijn van drie jaar na het opleggen van een geldboete opnieuw een overtreding wordt vastgesteld, worden de bedragen van de boetes verdubbeld. Dit moet recidive ontmoedigen en herhaalde nalatigheid zwaarder bestraffen.

Artikel 23

Dit artikel behoeft geen verdere commentaar.

Artikel 24

Het nieuwe artikel 33/1 bepaalt de procedure bij de vaststelling van (dreigende) inbreuken op het Samenwerkingsakkoord of de verplichtingen uit de Verordening. Het voorziet in een duidelijke, proportionele en

gefaseerde aanpak voor het optreden van de toezichthouders. Het artikel bouwt voort op de toezichtbevoegdheden die in artikel 29/1 zijn vastgelegd, en biedt toezichthouders concrete instrumenten om in real-time inbreuken te voorkomen of aan te pakken.

In de eerste paragraaf wordt voorzien dat toezichthouders bij het vaststellen van een dreigende inbreuk – dus voordat de inbreuk daadwerkelijk plaatsvindt – de mogelijkheid hebben om advies of raadgevingen te geven. Dit preventieve luik biedt ruimte voor dialoog en helpt mogelijke nalatigheden of misverstanden vroegtijdig te corrigeren, zonder meteen over te gaan tot formele handhaving.

Wanneer er wél een daadwerkelijke inbreuk wordt vastgesteld, kunnen toezichthouders de vermoedelijke overtreder en eventuele andere betrokkenen aanmanen tot het nemen van corrigerende maatregelen. Die maatregelen kunnen bestaan uit het beëindigen van de inbreuk, het ongedaan maken van de gevolgen ervan (geheel of gedeeltelijk), of het voorkomen van herhaling. Deze bepaling bevordert een proportioneel handhavingsbeleid, waarbij eerst getracht wordt de inbreuk te herstellen zonder onmiddellijk naar sanctionering over te gaan.

De tweede paragraaf regelt de procedure wanneer toezichthouders een formele vaststelling doen van een inbreuk. In dat geval kunnen zij een verslag van vaststelling opstellen, dat zij onmiddellijk bezorgen aan de daartoe aangeduide leden van het Permanent Secretariaat (degenen zoals vermeld in artikel 31/1, die bevoegd zijn voor het opleggen van administratieve geldboetes). Tegelijk ontvangen ook de vermoedelijke overtreders een kopie van het verslag, wat zorgt voor transparantie en de mogelijkheid tot verdediging. Dit vormt een belangrijke procedurele waarborg in het kader van het administratief recht.

De derde paragraaf behandelt het recht van de toezichthouders om bij de vaststelling van een inbreuk de identiteit van de vermoedelijke overtreder te controleren. Dit is essentieel om maatregelen, aanmaningen of sancties correct te kunnen adresseren. Daarbij geldt dat identiteitsdocumenten na verificatie onmiddellijk worden teruggegeven, omwille van de proportionaliteit en rechtsbescherming van de betrokkene. Indien iemand geen identiteitskaart kan voorleggen, moet hij de kans krijgen om zijn identiteit op een andere wijze te bewijzen, waardoor wordt vermeden dat de controle louter op formalistische gronden faalt.

Artikel 25

Het nieuwe artikel 34/1 regelt de aangepaste procedure voor het opleggen van administratieve geldboetes in geval van inbreuken op de verplichtingen die voortvloeien uit het Samenwerkingsakkoord. Wanneer een toezichthouder, zoals bedoeld in artikel 29/1, vaststelt dat een inbreuk is gepleegd, kan het lid van het Permanent Secretariaat, dat hiertoe door het bevoegde Beslissingsorgaan is aangeduid, de vermoedelijke overtreder binnen zestig dagen na ontvangst van het verslag van vaststelling op de hoogte stellen van het voornemen om een administratieve geldboete op te leggen. De vermoedelijke overtreder krijgt vervolgens dertig dagen om schriftelijk verweer in te dienen. Hierbij wordt de betrokkene ook geïnformeerd over zijn recht om de documenten in te zien waarop het voornemen tot boeteoplegging is gebaseerd, en om mondeling zijn verweer toe te lichten. De vermoedelijke overtreder kan binnen de gestelde termijn een aanvraag indienen om zijn verweer mondeling toe te lichten.

Indien het lid van het Permanent Secretariaat aanvullende informatie nodig heeft, kan het verzoeken aan de toezichthouder om nadere inlichtingen te verstrekken. Binnen negentig dagen na de kennisgeving van het voornemen, wordt de beslissing over het opleggen van de administratieve geldboete genomen. De beslissing moet schriftelijk en gemotiveerd worden meegedeeld aan de vermoedelijke overtreder, en dit binnen één maand na de beslissing. De beslissing bevat onder meer het opgelegde boetebedrag, de beroepsmogelijkheden en de voorwaarden van het beroep. Als de beslissing niet tijdig wordt meegedeeld, vervalt de geldboete.

De vermoedelijke overtreder kan tegen de beslissing beroep aantekenen bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Dit beroep moet binnen drie maanden na de kennisgeving van de beslissing worden ingesteld. Het beroep heeft geen schorsende werking, wat betekent dat de boete in principe direct betaald moet worden. Indien het beroep wordt ingesteld, wordt de boete geconsigneerd op de Deposito- en Consignatiekas totdat de rechtbank een definitieve uitspraak doet. De rechtbank kan de uitvoering van de beslissing schorsen of de boete verlagen indien

er verzachtende omstandigheden zijn. De administratieve geldboete moet binnen drie maanden na kennisgeving van de beslissing worden betaald. De beslissing bevat specifieke informatie over het rekeningnummer en de vermelding die bij de betaling moet worden toegevoegd.

Als de boete niet binnen de gestelde termijn wordt betaald, wordt de invordering door de Directeur van het Permanent Secretariaat overgedragen aan de dienst van de Federale Overheidsdienst Financiën die belast is met niet-fiscale invorderingen. De opbrengst van de administratieve geldboetes komt ten goede aan de Interregionale Commissie voor de UPV.

Artikel 26

De eerste en tweede paragraaf van artikel 26 voegen nieuwe artikelen 38 en 39 in inzake de behandeling van persoonsgegevens. Het gaat met name over de contactgegevens van natuurlijke personen die optreden als of namens een producent of een gemachtigd vertegenwoordiger voor de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid.

De verwerking van de persoonsgegevens in het kader van de toepassing van dit Samenwerkingsakkoord is noodzakelijk voor de vervulling van een taak van algemeen belang, als vermeld in artikel 6, 1, e) van de Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming). Het algemeen belang bestaat uit de noodzaak om producenten en gemachtigde vertegenwoordigers voor de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid te kunnen contacteren met het oog op de controle van de informatie die wordt ingediend in het kader van de procedures van registratie en goedkeuring.

De maximale bewaringstermijn bedraagt 5 jaar, omdat de registratie van een individuele producent om de 5 jaar vernieuwd wordt.

De derde paragraaf van artikel 26 voert een artikel 40 in om het overgangsregime vast te leggen voor de wijzigingen die voortvloeien uit de Verordening. De eerste paragraaf van dit artikel 40 bepaalt dat de relevante nieuw toegevoegde bepalingen van het Samenwerkingsakkoord in werking treden op de dag waarop de Verordening van toepassing wordt, zijnde 12 augustus 2026, terwijl de oude bepalingen vanaf diezelfde dag buiten toepassing worden verklaard.

Er wordt gewerkt met een buiten toepassing verklaring van de oude bepalingen om de continuïteit van de werkingsmechanismen te garanderen en de rechtszekerheid te behouden. Bovendien kan niet worden uitgesloten dat het Samenwerkingsakkoord op korte termijn opnieuw zal moeten worden aangepast, wat ook de gelegenheid zou bieden om het Samenwerkingsakkoord te herstructureren.

Gelet op het nieuwe Europese kader, de gewijzigde definities en de aangepaste doelstellingen die in de toekomst van toepassing zullen zijn, worden sommige delen van artikelen 1, 2 en 3 van het Samenwerkingsakkoord buiten toepassing verklaard.

Ook artikel 4 zal buiten toepassing worden verklaard, aangezien een driejaarlijks preventieplan niet langer noodzakelijk is gelet op de reductiedoelstellingen uit artikel 3. In dit verband wordt ook artikel 5 buiten toepassing verklaard.

De artikelen 6 tot en met 22, die de regeling rond het beheer van afval voor het verleden bevatten, worden buiten toepassing verklaard. Artikelen 22/1 tot en met 22/17 voorzien de regeling rond het beheer van afval voor de toekomst en werden afgestemd op de Verordening.

Ook de artikelen 26 tot en met 34 worden buiten toepassing verklaard. De organisatorische structuur van de Interregionale Commissie voor de UPV wordt voor de toekomst aangepast aan haar nieuwe rol. Verder wordt het

toezicht op de naleving van het Samenwerkingsakkoord gewijzigd in lijn met de toekomstige handhavingsmechanismen. De aangepaste bepalingen zijn terug te vinden in de artikelen 26/1, 27/1, 28/1, 29/1, 31/1, 33/1 en 34/1.

Artikelen 32 en 33 worden buiten toepassing verklaard, zodat de strafrechtelijke sanctionering van de schending van bepaalde verplichtingen onder het Samenwerkingsakkoord voor de toekomst zal verdwijnen. De strafrechtelijke sancties worden niet meer voorzien omdat de daaraan gekoppelde procedures te zwaar en inefficiënt zijn gebleken om een gepast bestraffingsbeleid te kunnen voeren.

De tweede paragraaf van artikel 38 stelt dat een erkenning die werd verleend op basis van artikel 10 van het bestaande Samenwerkingsakkoord geldig blijft tot de vervaldatum. Deze erkenning wordt beschouwd als een goedkeuring voor de naleving van de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid, zoals beschreven in artikel 22/5, en het erkende organisme wordt gezien als een organisatie voor producentenverantwoordelijkheid. De regels uit de paragrafen 4 en 5 van artikel 22/5, die betrekking hebben op de wijziging en intrekking van goedkeuringen, zijn van toepassing op deze erkenning.

Daarnaast moet een erkend organisme binnen zes weken na de inwerkingtreding van de Verordening wel nog steeds een registratie aanvragen, zoals bedoeld in artikel 22/1, §1, 4e lid, en de retributie betalen zoals voorzien in artikel 22/1, §3. De registratie wordt goedgekeurd volgens de procedure in artikel 22/1, §5. Als de registratie of de betaling van de retributie niet tijdig wordt uitgevoerd, vervalt de erkenning van rechtswege.

Tot slot heeft een erkend organisme steeds het recht om tijdens de looptijd van de erkenning reeds een aanvraag in te dienen voor goedkeuring inzake de naleving van de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid, zoals bedoeld in artikel 22/5. Zodra deze goedkeuring in werking treedt, vervalt de erkenning dan automatisch.

Artikel 27

Dit artikel behoeft geen verdere commentaar.

Artikel 28

Dit artikel behoeft geen verdere commentaar.
